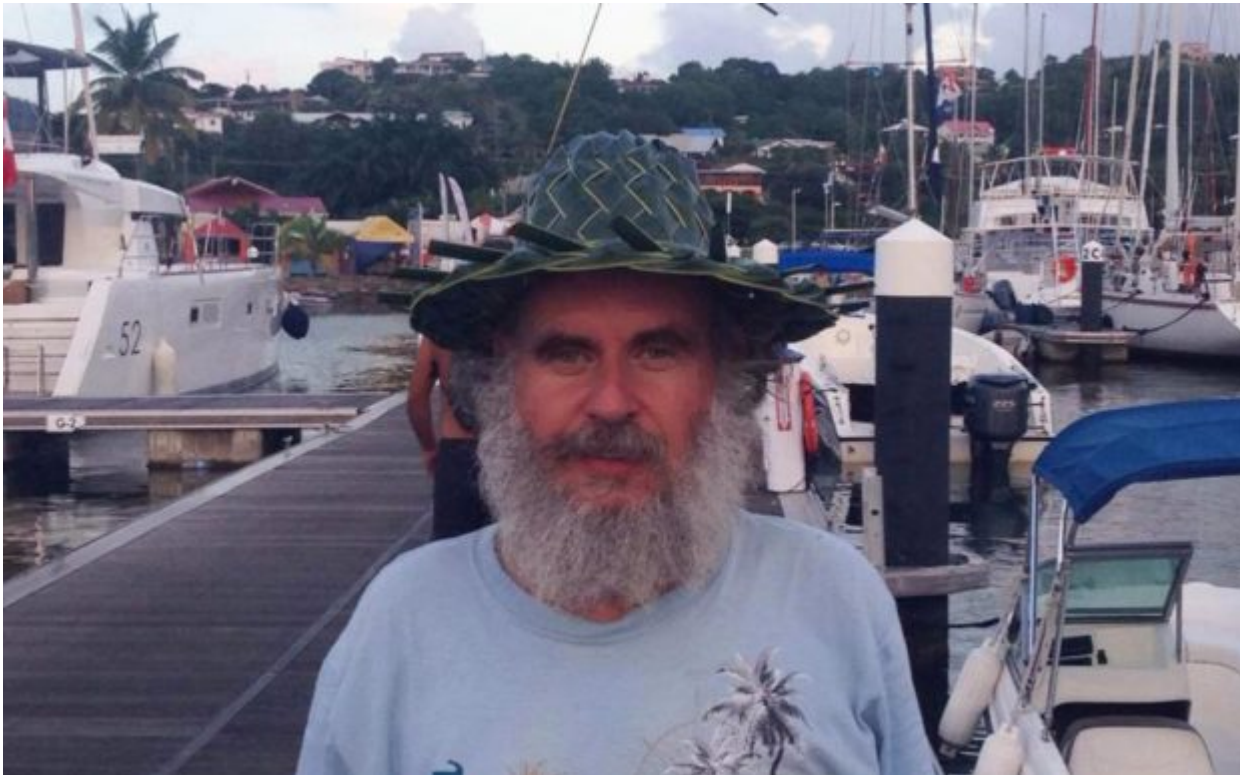

Δεκαπέντε συναρπαστικοί μήνες στη θάλασσα

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Image not found or type unknown

Ξέρατε ότι διασχίζοντας τον Ατλαντικό είναι χειρότερο να ξεμείνεις από βιβλία από ό,τι από καύσιμα; Οτι αν πηγαίνεις δυτικά στον ωκεανό το ταξίδι είναι «εκδρομή»; Οτι στην Καραϊβική μπορείς να ψαρέψεις αστακούς με μια σφουγγαρίστρα και ότι αν κάνεις τον γύρο του κόσμου με σκάφος μπορεί να μη συναντήσεις ποτέ Έλληνα; Οχι; Να σας γνωρίσουμε τότε τον κ. Παναγιώτη Κοντογιάννη. Ο 62χρονος συνταξιούχος μηχανικός δεν έχει παρά δύο μήνες που έχει πατήσει το πόδι του πίσω στην Ελλάδα. Ξεκίνησε με το ιστιοπλοϊκό του από την Αίγινα πέρυσι τον Απρίλιο, διέσχισε τον Ατλαντικό, περιπλανήθηκε στις Προσήμεμες Νήσους της Καραϊβικής, επισκέφθηκε την παραμυθένια Ντομίνικα, τη Γουαδελούπη και τις Παρθένου Νήσους, φθάνοντας έως την Κούβα, για να επιστρέψει στην Ελλάδα διασχίζοντας πάλι τον Ατλαντικό πάνω από τις Βερμούδες έως τις Αζόρες και από εκεί στο Γιβραλτάρ και τη Μεσόγειο. Δεκαπέντε μήνες μιας απίθανης ναυτικής περιπέτειας, με τις αναμενόμενες αναποδιές, αλλά και ένα σωρό νέες γνωριμίες και φίλιες, μια συμπυκνωμένη εμπειρία που καλεί όλους να

ζήσουν.

Ο κ. Κοντογιάννης αγαπούσε από μικρός την ιστιοπλοία. «Στα 35 μου έτρεχα και σε αγώνες, ασχολιόμουν σχεδόν επαγγελματικά. Ομως το όνειρό μου ήταν ένα μεγάλο ταξίδι», διηγείται στην «Κ». «Δεν ξέρω, τάσεις φυγής; Θυμάμαι να λέμε αστειευόμενοι με τον κολλητό μου “δεν τα παρατάμε όλα να πάμε Γιβραλτάρ να εξαφανιστούμε;”». Η ευκαιρία δόθηκε στην κρίση. Οι δουλειές δεν πήγαιναν καλά, αποφάσισε να βγει στη σύνταξη. «Μίλησα με τη γυναίκα μου για το ενδεχόμενο να λείψω ένα χρόνο για το ταξίδι. Μου είπε “αν σε εμποδίσω να κάνεις το όνειρό σου πραγματικότητα, θα είσαι δυστυχημένος, και τι να σε κάνω τότε;”». Του αρκούσε.

Το '12 αγόρασε ένα βαρύ σκάφος, 38 ετών, ειδικό για την αποστολή. Επί τρία χρόνια ταξίδευε στο Αιγαίο για να το ετοιμάσει και να το μάθει. Τον Απρίλιο του '15 ήταν έτοιμος να ξεκινήσει. Μαζί του θα ερχόταν ο Πίτερ, ένας 54χρονος Άγγλος με τον οποίο αλληλογραφούσε επί ένα χρόνο, με αφορμή το σκάφος. Συναντήθηκαν στην Αίγινα και ξεκίνησαν. Πέρασαν τους πρώτους μήνες στη Μεσόγειο σαν μια διερευνητική περίοδο για το σκάφος και για τη χημεία μεταξύ τους. Θα διέσχιζαν τον Ατλαντικό στις αρχές Νοεμβρίου, για να αποφύγουν την εποχή των τυφώνων. Από το Γιβραλτάρ κατέβηκαν στο Λας Πάλμας στα Κανάρια Νησιά, από εκεί, πιο χαμηλά, στο Πράσινο Ακρωτήριο και μετά στον ανοιχτό ωκεανό. «Από εκεί μέχρι τη Σάντα Λουτσία στην Καραϊβική, μας πήρε 16 ημέρες. Το ταξίδι ήταν πολύ εύκολο», λέει στην «Κ». «Πλέοντας δυτικά είναι πάντα παιχνιδάκι. Διαβάζεις βιβλία, ψαρεύεις, μαγειρεύεις, είναι διακοπές. Φυσικά πάντα θα τύχει κάτι. Εμάς, για παράδειγμα, μας χάλασε ο αυτόματος πιλότος και μια φορά μείναμε από ρεύμα γιατί δεν φόρτωναν οι μπαταρίες. Τα καταφέραμε όμως».

«Ψαρεύαμε και τρώγαμε»

Είχε μπει ο Δεκέμβριος. Ο Πίτερ παίρνει αεροπλάνο για την πατρίδα του, αλλά ο Παναγιώτης βρίσκει νέους συνταξιδιώτες. Ενα ζευγάρι νεαρών Γάλλων που έκαναν τον γύρο του κόσμου δουλεύοντας σε κάθε στάση για να βγάζουν τα προς το ζην. «Μαζί κατεβήκαμε μέχρι τη Γρενάδα, ένα καταπληκτικό μέρος, περάσαμε από Tobago Cays, έναν κοραλλιογενή ύφαλο, είδαμε μοναδικά μέρη. Δεν χρειαζόταν να ψωνίζουμε, ψαρεύαμε και τρώγαμε. Είχε τόσους αστακούς που έβγαιναν με τη σφουγγαρίστρα, την κουνούσα και όλο και κάποιος πιανόταν πάνω της». Η κρουαζιέρα συνεχίστηκε προς τα πάνω, στο Γιούνιον Αϊλαντ, Σεντ Βίνσεντ, άλλα κρατίδια της Καραϊβικής, φτάνοντας στη Μαρτινίκα, που ανήκει στη Γαλλία. «Επειδή κάθε νησί είναι άλλο κράτος, κάνεις επίσημη είσοδο και έξοδο, αλλά στη Μαρτινίκα πας σε ένα καφενείο, συμπληρώνεις μόνος σου τα στοιχεία σου και ο μπάρμαν σου σφραγίζει το χαρτί και φεύγεις. Η Ε.Ε. δεν έχει γραφειοκρατία». Εκεί έκαναν Χριστούγεννα. «Πιο φιλικοί άνθρωποι από αυτό τη σημείο της γης δεν

υπάρχουν», θυμάται ο Παναγιώτης.

Στις αρχές του νέου χρόνου, οι Γάλλοι συνεχίζουν μόνοι το ταξίδι και τη θέση τους παίρνει ένα ζευγάρι Αγγλων. Μαζί ξεκίνησαν για την Κούβα, στην οποία έμειναν τελικά δύο μήνες. «Ήταν φοβερή εμπειρία, ένας λαός γελαστός παρά τις δυσκολίες, τρομερά εφευρετικός, μια πανέμορφη χώρα». Όμως οι Αγγλοι μάς προέκυψαν πολύ γκρινιαρήδες και η σύμπλευσή τους έληξε άδοξα. Αλλά, δεν πειράζει, το ταξίδι θα συνεχιζόταν...

«Δεν συνάντησα ούτε έναν Έλληνα»

Το ραντεβού που ο Παναγιώτης Κοντογιάννης δεν έπρεπε να χάσει ήταν για τις 15 Απριλίου στις Παρθένου Νήσους. Εκεί θα τον συναντούσε η σύζυγός του για να περάσουν μαζί λίγες ημέρες. Η διαδρομή ήταν ανάποδη, προς τα δυτικά, άρα πιο δύσκολη. «Στην αρχή είχα καλό αέρα, αλλά μετά την Αϊτή τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν. Έκανα ένα μήνα για μια απόσταση που με την αντίθετη κατεύθυνση θα έκανα σε έξι ημέρες. Εβγαίνα και σε 4 - 5 ώρες ήμουν σχεδόν στο ίδιο σημείο. Σταμάτησα και μελέτησα τον άνεμο, είδα ότι αλλάζει στη μία το μεσημέρι και στη μία το βράδυ. Εκμεταλλεύτηκα αυτό το γεγονός, έβαλα και λίγο μηχανή και κατάφερα να φτάσω εγκαίρως».

Μετά τις 15 μέρες διακοπών με τη γυναίκα του, την αποχαιρέτησε και υποδέχθηκε τον επόμενο συνταξιδιώτη του. Ήταν άλλος ένας λάτρης της ιστιοπλοΐας, με τον οποίο επίσης διατηρούσαν αλληλογραφία. «Ο Μπόρις είναι Καναδός ως προς το διαβατήριο, Ουκρανός ως προς την καταγωγή και εβραίος στο θρήσκευμα. Ηρθε μαζί με την κόρη του αρχικά, η οποία έπειτα από λίγες ημέρες έφυγε ώστε οι δυο μας να ξεκινήσουμε το ταξίδι της επιστροφής». Ξεκίνησαν στις 10 Μαΐου. Στο κέντρο του Ατλαντικού υπάρχει κάτι σαν τρύπα, όπου δεν φυσάει σχεδόν καθόλου αέρας. Αφού τα καύσιμα δεν φτάνουν για να τη διασχίσεις, πρέπει είτε να περάσεις από κάτω, όπου όμως ο αέρας φυσάει ανάποδα, είτε από πάνω όπου έχει κακοκαιρίες αλλά ο αέρας «σε πάει». Πήγαν από πάνω. Δεν φαντάζονταν ότι πέντε μέρες πριν φτάσουν στις Αζόρες θα τους έπιανε η χειρότερη κακοκαιρία των τελευταίων 35 χρόνων για την περιοχή.

«Μας έπιασε 10άρι, με κύματα επτά μέτρα. Επί τρεις ημέρες ήταν αδύνατον να κάτσεις έξω, κάθε τόσο ερχόταν ένα κύμα και μας πλάκωνε. Ευτυχώς, το σκάφος ήταν βαρύ και πήγαινε ίσια από μόνο του. Με μικρότερο σκάφος δεν ξέρω αν θα είχαμε επιβιώσει. Εγώ το διασκέδαζα. Εβγαζα με κοντάρι την GoPro και τράβαγα εικόνες. Το κύμα μάς σήκωνε, μας σήκωνε μέχρι που από ψηλά ήταν σαν να βλέπουμε κάτω από τον δεύτερο όροφο ενός σπιτιού». Εκείνες τις ημέρες διάβασε πολύ, τόσο που ξέμεινε από βιβλία. Και δεν υπάρχει χειρότερο στη θάλασσα.

Εν τέλει, ο αέρας κόπασε και οι ιστιοπλόοι έφτασαν ασφαλείς στη Χόρτα. Ο Μπόρις αποχώρησε για Καναδά και ο Παναγιώτης συνέχισε μόνος. «Τελικά, αυτό ήταν το δυσκολότερο κομμάτι. Πλησιάζοντας στην Πορτογαλία προς Γιβραλτάρ, πέφτεις πάνω σε φοβερή κίνηση πλοίων. Αν στον Ατλαντικό έβλεπα ένα την εβδομάδα, εδώ έβλεπα ένα κάθε 20 λεπτά. Δεν μπορείς να ξεκουραστείς». Αλλά και αυτός ο σκόπελος προσπεράστηκε. Βρισκόταν στην ασφάλεια της Μεσογείου.

Εκεί το συνειδητοποίησε. «Σε όλο αυτό το ταξίδι δεν συνάντησα ούτε έναν Έλληνα. Υπάρχουν περίπου 40.000 σκάφη που γυρνούν τη γη, τα περισσότερα ανήκουν σε συνταξιούχους, σε ανθρώπους χωρίς οικονομική επιφάνεια που κάποια στιγμή πουλάνε το σπίτι τους, παίρνουν ένα σκαφάκι και κάνουν τον γύρο της γης, 3 - 7 χρόνια. Είδα Αγγλους, Ισπανούς, Ιταλούς, Γάλλους, αλλά ούτε έναν Έλληνα. Δεν είναι καλύτερα να ζήσεις μια τέτοια εμπειρία από το να κάθεσαι να σκέφτεσαι από το πρωί μέχρι το βράδυ τον Τσίπρα; Δεν τελειώνει η ζωή μετά τα 60 ούτε επιβάλλεται να κάθεσαι μπροστά στην τηλεόραση».

Πηγή: kathimerini.gr